

DE HEROPLEVING VAN HET ANTI-SEMITISME IN RUSLAND

Door Victor A.C. Remouchamps, Luitenant kolonel (b.d.)

Militair en politiek analist

Het is stuitend om te moeten constateren dat er in Rusland een heropleving is van een verschijnsel dat bij het beëindigen en evalueren van de geschiedenis voorafgaande aan en tijdens de Tweede Wereldoorlog haar hoogtepunt had: Het antisemitisme.

Nadat de gruwelen gepleegd door de Duitse Nationaal socialisten in de periode 1933 tot en met 1945 algemeen bekend zijn, zou men mogen verwachten dat deze ziekelijke wereldbeschouwing, samen met Adolf Hitler en zijn Nationaal Socialistische Arbeiderspartij voor altijd ten grave gedragen was. Aanvankelijk leek dat ook te gebeuren, maar vanaf de jaren vijftig van de vorige eeuw begonnen in Rusland weer groepen mensen tekenen te vertonen die bewezen dat men niets van de geschiedenis had geleerd. Overal in het land manifesteerden zich onfrisse super-nationalistische clubjes die zich “De Nationaal Socialistische Arbeiderspartij van Rusland” of “ De Nationaal Bolsjewistische Partij “ noemden. En in de gedachtewereld van deze verenigingen speelt het antisemitisme nadrukkelijk een rol. Het verschijnsel wordt door de Westerse media nogal schamper behandeld onder het motto; “het zijn maar kleine groepjes. Nauwelijks interessant genoeg om daar aandacht aan te besteden”. En in welk land heb je nu dit soort xenofobische geluiden niet?” Nu is schrijver geboren en opgegroeid in de jaren vlak na de Tweede Wereldoorlog in West Europa en nauwelijks met dit fenomeen geconfronteerd geweest. Duitsland, die het antisemitische gedachtegoed tot een nationaal programma had verheven, was verslagen, de schuldigen waren gestraft, en de geest was weer terug in de fles, waar deze thuis hoort. Basta!

Spijtig, maar zo eenvoudig zit de wereld niet in elkaar. In geheel Oost-Europa heerst nog steeds een latente vorm van antisemitisme, die bij elke maatschappelijke en sociale tegenslag naar schuldigen zoekt. En die maar al te gemakkelijk bij het joodse volk heeft gevonden. Het is raadzaam om eens nauwkeurig naar de oorzaken van het verschijnsel te kijken.

De heropleving van dat verschijnsel staat niet op zichzelf, maar maakt deel uit van het zorgvuldig gepromote idee dat Rusland een eiland is, omgeven door vijanden die het voorzien hebben op Russisch territorium en haar natuurlijke rijkdommen. Met het begrip “vijanden” wordt anno 2015 in de nationaal-conservatieve gedachtewereld - het Russische equivalent van het Duitse nationaalsocialisme-, iedereen bedoeld die het oneens is met de denkwijze van de President van de Russische Federatie.

Die gedachtewereld bestaat uit een drietal elementen:

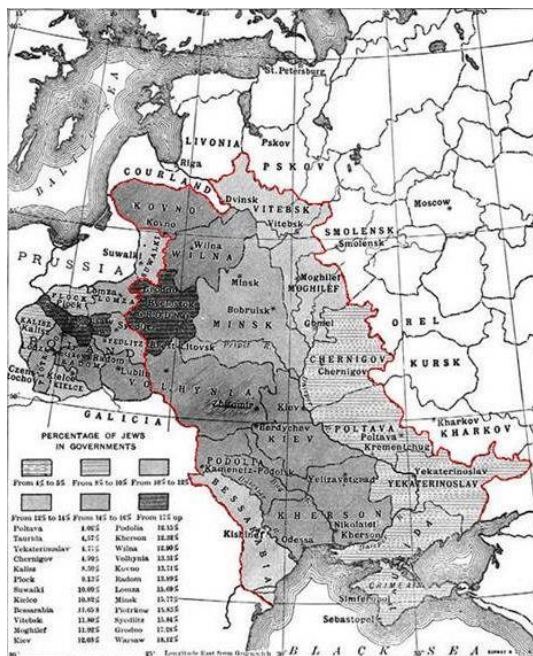
- Nationalisme, in vele gevallen met een extreem agressief karakter.
- Xenofobie, gebaseerd op een idealisering van de oorspronkelijke Slavische “Rus” versus andere etnische entiteiten, (voornamelijk de gekleurde Kaukasische (Moslim)

dragers van een Russisch paspoort, die gemakshalve in de gesprekken van de Rus in de Straat als “Zwarten” worden aangeduid, zonder dat er zich iemand verder aan stoort)

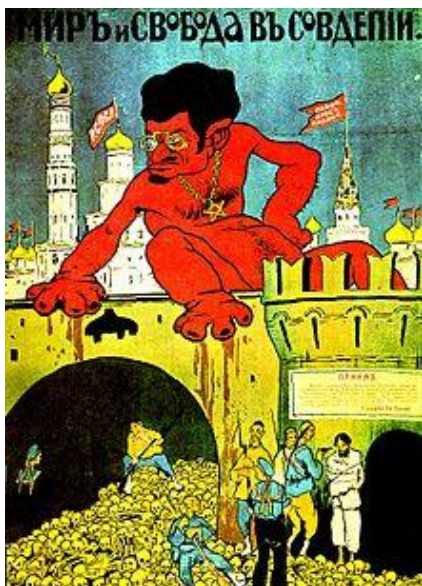
- Doch een derde element dat een rechtstreeks deel uitmaakt van deze xenofobische gedachtegang is het antisemitisme. De afkeer van de een groot deel van de bevolking ten opzichte van hun joodse medeburgers. Waarom dit verschijnsel zo hardnekkig blijkt voortwoekeren is gebaseerd op een stuk geschiedenis dat al begon vóór de regering van Catharina de Grote (1729-1796), maar in haar regeringsperiode werd een nieuw hoofdstuk van vreemdelingenhaat geschreven.

Geschiedenis

In 1791 besloot Catharina de Grote een “Vestigingsgebied”¹ in te stellen waar de Joden permanent mochten wonen. Het gebied omvatte globaal de historische grenzen van het oude Litouws-Poolse Gemenebest en omsloot ongeveer 20% van Europees Rusland; Litouwen, Belarus, Polen, Moldavië, Oekraïne en delen van West Rusland. Binnen het vestigingsgebied waren er een paar grotere steden waarvoor de Joden geen toestemming kregen om zich te vestigen: Kyiv, Sebastopol en Yalta. Het “Vestigingsgebied” was een instelling die diende voor puur nationalistische en economische doeleinden. Catharina probeerde op deze manier de ontwikkeling van een Russische middenklasse te bevorderen. Men kan stellen dat Catharina hiermee een compromis probeerde te bereiken tussen groepen (voornamelijk de Russische middenklasse) die de Joden het rijk uit wilden jagen,

van joden ter wereld was geweest. Ondanks de grootschalige vernietiging van de joodse gemeenschappen door de Duitsers, bleef het gebied na de Tweede Wereldoorlog een plaats waar veel overlevende joden zich herhuisvesten. Al ver vóór de Tweede Wereldoorlog werden de joden in geheel Oost-Europa regelmatig geconfronteerd met nationalistische groeperingen die zelfs regelmatig uitmondde in “pogroms²”; moordpartijen onder de joodse bevolking. In het begin van ontstaan van de Sovjet Unie werd de schuld van economische teloorgang, hongersnood, ziekten en het verliezen van internationaal aanzien, zoals het feitelijk verliezen van de “Grote Oorlog³”, de daarop volgende verloren strijd tegen Polen⁴ waarbij een groot deel van het westelijk deel van de Sovjet Unie aan Polen toeviel, onverminderd aan de joden toegeschreven.

Davidovitsj Bronstein, alias Trotski, de joodse Volkscommissaris van Buitenlandse Zaken, lid van het Politbureau en een van de aanvoerders van het Rode Leger, werd regelmatig afgebeeld als de oorzaak van veel ellende. Er circuleerden cartoons waarbij zijn joodse identiteit als veroorzaker van alle kwaad een grote rol speelde. Zelfs tot in de jaren negentig van de vorige eeuw werden de joden in een rol van tweederangs burgers gemanoeuvreed. Antisemitische propaganda tierde welig. De strijd tegen het zionisme en tegen het agressieve beleid van Israël fungeerde daarbij als 'afleidingsmanoeuvre'. Joden werden ontslagen bij ministeries en allerlei andere officiële instanties en werden niet toegelaten tot prestigieuze onderwijsinstututen, zoals het Staatsinstituut voor

Buitenlandse Betrekkingen in Moskou. Joden ondervonden problemen bij de inschrijving voor postdoctorale cursussen, maakten zelden promotie en konden veel minder makkelijk naar het buitenland reizen dan andere Sovjetburgers.

Tot aan de dag van vandaag heerst in geheel Oost-Europa nog steeds een zekere vorm van antisemitisme. Vaak uit jaloerse overwegingen vanwege het economisch succes van een minderheid van de Joodse populatie. Deze jaloezie heeft vooral in geheel Oost-Europa, maar met name in Rusland in toenemende mate agressieve vormen aangenomen. De voornaamste reden van dit verschijnsel is het door de regering van Putin gesteunde extreem nationalistisch klimaat, waar het antisemitisme opnieuw een gretige voedingsbodem heeft gevonden.

Rusland

In Rusland, waar het gebruikelijk is om landen die het niet eens zijn met het beleid van de regering van “fascisme” te beschuldigen, laat men openlijk een aantal organisaties toe die

² Het Russische woord "pogrom" duidt een georganiseerde, in tijd beperkte, aanval op de joodse bevolking van een stad of dorp aan.

³ 1ste Wereldoorlog

⁴ 1919-1920.

uitblinken in extreem nationalisme en xenofobie. Blijkbaar hebben deze mensen geen lering getrokken uit het verleden.

Antisemitisme is een expliciet deel van het extreem-nationalistisch en patriottistisch gedachtegoed. Hoewel volgens statistisch onderzoek slechts tussen de 6 en de 8% van de bevolking antisemitische gedachten ondersteund, schijnt niemand in Rusland zich er aan te storen wanneer openlijk in TV programma's en in de dagbladen, antisemitische opmerkingen worden geventileerd. Zich telkens herhalende opmerkingen zoals: "De Amerikanen hebben de opstand in Oekraïne georganiseerd en gefinancierd met de hulp van de joodse Rotenbergs⁵" en "elk conflict waar dan ook in de wereld wordt gefinancierd door de kliek van Rothschild", worden zonder ophouden herhaald.

Op de Russische TV wordt openlijk getoond dat de overheid blijkbaar "begrip" heeft voor deze vorm van xenofobie wanneer bij demonstraties op straat allerlei nationaalsocialistische leuzen en symbolen ongestraft worden megedragen en waarbij demonstranten tijdens de viering van Adolf Hitler's verjaardag op 20 april openlijk de nazigroet brengen zonder dat de politie ingrijpt. Deze grijpt echter wel hardhandig in, wanneer een enkele demonstrant met een kartonnen bord laat weten dat hij of zij een tegenstander is van het regeringsbeleid. Dat is immers een "demonstratie" waarvoor geen vergunning is aangevraagd.

Het brengen van de Hitlergroet tijdens een nationalistische demonstratie wordt oogluikend toegestaan, terwijl een klein groepje demonstranten (zie inzet) die elke laatste dag van de maand komt demonstreren met harde hand wordt gearresteerd

---

⁵ Arkady Romanovitsj Rotenberg, een Joodse financier en oligarch uit Putin's "inner circle" Toen Italië, gebaseerd op het Westerse sanctiebeleid, eigendommen van Rotenberg confisqueerde, drong hij er op aan dat het verlies door de Russische belastingbetaler zou worden gecompenseerd. Toen de Rus in de straat kennis nam van die "Wet van Rotenberg", heeft dat uiteraard veel kwaad bloed gezet bij de Russische bevolking."

In eerdere artikelen⁶ is de overeenkomst tussen het Duitse Nationaalsocialisme en de Russische variant, het Russische Nationaalconservatisme al aangetoond. Beide politieke systemen maken gebruik van dezelfde elementen: Patriotisme, extreem nationalisme, xenofobie en als voornaamste uiting: antisemitisme.

En we spreken hier niet van een te verwaarlozen misleide minderheid. Het gaat hier om het gros van de politieke partijen die de meerderheid in de Duma vormen die deze vorm van xenofobie accepteren. Voorbeelden zijn de leider van de Liberaal Democratische Partij; kolonel Vladimir Wolfowitsj Zhirinovskij; een voorstander van het promoten van het “blanke ras”, een uitgesproken antisemiet en vijand van Israël⁷ en haar “verwerpelijke zionisme”. Over een ander voorbeeld van één van de spreekbuizen van de Russische regering is in een ander artikel al uitvoerig geschreven; Professor Alexander Gelyevich Dugin, de Russische kloon van de Hitler’ s partijfilosoof Alfred Rosenberg, lid van de Nationaal Bolsjewistische Partij en stichter van de “Eurasian Youth Union”, die zonder ophouden verwerpelijke antisemitische slogans hanteert. Putin doet zich uit puur opportunistische overwegingen voor als een tegenstander van antisemitische provocaties. Hij bezocht in 2012 als eerste land na zijn verkiezing zelfs Israël, Amerika’ s sterkste bondgenoot in de regio, doch dit bezoek had alleen een zuiver pragmatisch doel. Gebruikmakend van zijn terechte analyse dat president Obama niet werkelijk geïnteresseerd was in de situatie in het Midden Oosten, maakte Putin met zijn bezoek duidelijk dat hij van plan was als “wereldleider” naast Amerika een belangrijke rol te spelen in het Midden Oosten. Het Russische optreden in Syrië dat afgelopen maanden is begonnen bewijst dat Putin meent wat hij zegt.

Om de wereldopinie duidelijk te maken dat antisemitische tendensen in Rusland tot het verleden behoren doch dat die kwalijke gedachtegang echter overduidelijk in Oekraïne is terug te vinden, omschrijft hij de op democratische wijze gekozen regering van Oekraïne als een “horde antisemitische gangsters”. De gelijkgeschakelde Russische media zingt driftig mee van deze partituur en “bewijst” met veel krantenartikelen en televisiereportages dat in Oekraïne antisemitisme een voldongen feit is.

Er wordt geen gelegenheid nagelaten om vooral de nationalistische vrijwilligersbataljons “Azov” en “Right Sector” te beschuldigen van antisemitisme. Onpartijdig onderzoek heeft aangetoond dat “antisemitisme” in deze eenheden voor het voornaamste deel bestaat in de fantasie van de gemanipuleerde Russische en in de pas lopende linksgeoriënteerde

Khodarkovsky

Westerse media.

Het is echter spijtig voor Putin dat het beeld dat hij denkt te schetsen over de afwezigheid van antisemitisme binnen de Russische Federatie, dat in de door hem ondersteunde “volksrepublieken” er nadrukkelijk anders wordt omgegaan met het begrip antisemitisme. In de minirepubliekjes van de bufferzone in Oost Oekraïne, wordt zelfs één van hun eigen leiders omschreven als de “Jood Alexander Khodarkovski”. Deze man is een voormalig officier van de

⁶ “Fascisme in Rusland”. Ook Dugin wordt in dit artikel behandeld.

⁷ Overigens is zijn vader van Joodse afkomst die Zhirinovskij schertsenderwijs probeert te verbloemen door te stellen dat “Mijn moeder is een Russin en mijn vader een advocaat”.

Oekraïense veiligheidsdienst en later commandant van het door Rusland uitgeruste en betaalde “Vostok” bataljon (later brigade) en intussen “Minister voor Veiligheid” in de “DPR”.

Tijdens de gevechten om de vlieghaven van Donetsk leidde zijn eenheid zware verliezen waarvoor hij door een groot deel van de bevolking in de bufferzone als “joodse verrader” werd afgeschilderd. Hij weet zich ondanks deze smeercampagne toch te handhaven binnen de hiërarchie van de “regeringen” van Moskou’ s proxies en presenteert zich tegenwoordig als de “Secretaris van de Veiligheidsraad van de DPR”. De man wordt in publicaties van de “regering” in de bufferzone uitgebeeld met een davidsster op zijn voorhoofd.

De “leider” van de LPR, Igor Plotnitsky, beschreef de regering in Kyiv steevast als een club “armzalige joden”, terwijl hij, wanneer hij aan de Maidan revolutie refereert, spreekt over de “Joodse Maidan”. Ook de leider van de DPR, Alexander Zakharchenko is de mening toegedaan dat de regering in Kyiv bestaat uit een club “zielige joden”

De door de FSB⁸ aangestuurde smeercampagne, bedoeld om de president van Oekraïne en haar leiders in diskrediet te brengen wordt Poroshenko steevast aangeduid als de “Jood uit Moldavië; Peter Valtsman. Overigens een gebruikelijke manier om “twijfelaars” of tegenstanders (voor zover die nog steeds in leven zijn) van de Kremlin beleidslijn, zwart te maken door te verwijzen naar hun Joodse achtergrond. Een in Rusland bekend verschijnsel dat al tijdens het bewind van de USSR opgeld deed. Zo werd in die periode de joodse Alexander Solzjenitsyn aangeduid als “Alex Zuckerberg”.

Een andere reden waarom de afkeer van joden in Rusland vandaag de dag zo sterk is toegenomen is dat joden oververtegenwoordigd zijn onder de lijst van oligarchen. In de periode na 1991, maakten een aantal mensen gebruik van de ongelimiteerde mogelijkheden om zich de eigendommen van de staat eigen te maken. Onder hen bevonden zich naar verhouding vele joodse Russische staatsburgers. Hoewel het aantal joodse staatsburgers in de Russische Federatie slechts 0,16 % bedraagt, heeft een belangrijk deel van de lijst van de meest succesvolle oligarchen, joods bloed.

RUSSISCHE OLICHARGEN				
Nr	Naam	Joodse achtergrond	activiteiten	geschat vermogen cijfers 2009
1	Michael Prochorov		Delfstoffen, Norill	9,5 miljard
2	Roman Abramovitsj	Ja	SIBNEFT en aluminium	8,5 miljard
3	Vagit Alekperov		LUKOIL	7,8 miljard
4	Michail Fridman	Ja	Alfagroep	6,3 miljard
5	Vladimir Lisin		Metaalindustrie	5,3 miljard
6	Alexander Abramov	Ja	Metaalindustrie	4,4 miljard
7	Leonid Fedun		LUKOIL	4,3 miljard
8	Alexeij Mordashov		Metaalindustrie	4,3 miljard

⁸ FSB: Opvolger van de KGB

9	German Kahn	Ja	Alpha group	4,0 miljard
10	Oleg Deripshka		Aluminium, auto's (GAZ)	3,5 miljard
11	Iskander Machmudov		Mijnbouw	3,3, miljard
12	Boris Ishvanisjvili		Rossieski Kredit Bank	3,2 miljard
13	Suleiman Kerimov		Vnokuvo airlines	3,1 miljard
14	Dmitri Rybulev		Kunstmest	3,1 miljard
15	Alexei Kuzmitsov		Olie (TNK-BP)	3,1 miljard
16	Viktor Rashnikov		Metaalindustrie	2,5 miljard
17	Leonid Michelson	Ja	Olis(Novatek)	2,4 miljard
18	Sergeij Popov		Staal	2,4 miljard
19	Vladimir Potanin	Ja	Norilsk Nikkel	2.1 miljard
20	Michail Chodorkovski	Ja	Yukos	2,0 miljard
21	Pjotr Aven	Ja	Alpha bank	2,0 miljard
22	Rustam Tariko		Wodka (Ruski Standard)	1,9 miljard
23	Viktor Vekselberg	Ja	Olie, Aluminium (SURAL group)	1,8 miljard
24	Rem Vjachirev		Gazprom	1,5 miljard
25	Vladimir Jevtusjenk		Investeringen	1,2 miljard
26	Viktor Tsjernomyrdin		politicus	1,1miljard
27	Igor Zushin		Mijnbouw	1,0 miljard
28	Boris Berezovski	Ja	Olie	0,73 miljard
29	Vladimir Gusinski	Ja	Media Most	0,35 miljard
30	Anatoli Chubais	Ja	Politicus	?

Van de dertig meest vooraanstaande oligarchen hadden twaalf Russen een joodse achtergrond. De cijfers in de kolom "vermogen" zijn niet werkelijk actueel en de ranglijst nummers verschillen regelmatig, maar het bovenstaande overzicht geeft een aardige indicatie hoe groot de invloed van een kleine groep (ca 40 %) joodse oligarchen voor de Russische economie. De voornaamste reden voor het heropleven van antisemitisme is de jaloezie. Gebaseerd op het al eeuwenlang sluimerende idee dat een kleine groep profiteurs opnieuw de voordelen heeft uitgebuit om zich over de ruggen van de gewone man en ten koste van hem weet te verrijken. In de volgende paragraaf een samenvatting van de meest bekende Russische oligarchen met een joodse achtergrond.

Bekendste Oligarchen

Roman Abramowitsj (no 2.)

Met een geschat vermogen van 8,5 miljard dollar de op één na rijkste Rus. Bij de privatisering van de staatsbedrijven van de voormalige Sovjet-Unie in 1995 kreeg Abramovitsj samen met Boris Berezovsky een meerderheidsbelang in SIBNEFT, de derde oliemaatschappij van Rusland,

gevestigd in Omsk. De Rus in de straat vertaalde deze aankoop als diefstal omdat de werkelijke waarde vele malen hoger lag. Abramovitsj, die de val van Chodorkovsky van dichtbij had gevolgd, wachtte niet af totdat hij voor zijn handelwijze zou worden ondervraagd door de FSB en verdween met zijn kapitaal naar Groot Brittannië, waar hij zijn exclusieve levensstijl voorzette en onder meer een noodlijdend voetbalclubje opkocht. Zijn handel en wandel wordt door de Russische tabloids wekelijks gevolgd, waarbij regelmatig aandacht wordt geschonken aan de “typische joodse karaktereigenschap van uitbuiting.”

Michail Fridman. (no 4)

Een geschat vermogen volgens Forbes van \$ 6,3 miljard.

In juli 2005 was Fridman betrokken bij een privatiseringsschandaal. Twee luxe woningen die voorheen staatseigendom waren werden door twee firma's aangeschaft voor een prijs die aanzienlijk lager was dan de marktwaarde. Een van de twee firma's was eigendom van Fridman, de andere van de vroegere Minister President Mickail Kasyanov en zijn echtgenote Irena. Ook over deze transactie werd in de pers melding gemaakt, alweer met een verwijzing naar Fridman's joodse achtergrond.

Alexander Abramov. (No 6)

Geschat vermogen van \$4,4 miljard. Zakenpartner van Abramovitsj. Bekend om zijn exorbitante exotische levensstijl (hij bezit het grootste jacht ter wereld en een formidabel landgoed) Joodse mede-eigenaar van EVRAS, Ruslands grootste staalproducent. Vanwege grote investeringen in Cyprus, van dat land de Cypriotische nationaliteit gekregen. Bij smeercampagnes tegen Abramovitsj wordt ook zijn naam regelmatig genoemd.

Chubais (no 30)

Het grootste deel van de bovenstaande oligarchen zijn rijk geworden in de periode dat Yeltsin president was. In het kader van het privatiseringsprogramma van staatsbedrijven legt een kleine groep beslag op de meest waardevolle staatsbedrijven. Deze werden voor een appel en een ei, ver beneden de werkelijke waarde verkocht aan bieders die een

eigen, gesloten systeem van mededingingen hadden ontwikkeld. De meest bekende politicus die als Minister President het privatiseringsprogramma aanstuurde, was Anatoli Chubais, (nr.30) een joodse Rus die naderhand, nadat de rookwolken na de privatiseringsgolf waren opgetrokken, het (terechte) verwijt kreeg dat hij familieleden, vrienden en bekenden had voorgetrokken in hun pogingen beslag te leggen op de meest waardevolle bedrijven. Vanwege zijn joodse achtergrond werd hij door de doorsnee-Rus gezien als het voorbeeld van een “joodse kapitalistische uitbouter”.

Vladimir Gusinski (29)

Media tycoon. Geschat vermogen \$ 0,35 miljard. Uitgeweken naar het buitenland toen pogingen werden ondernomen hem te arresteren wegens vermeende verduistering van gelden. Eigenaar van Media Most een grote holding waar (toen een onafhankelijk TV station) NTV deel van uitmaakte die in programma's suggereerden dat Putin betrokken was bij de opzettelijke vernieling van twee appartementsgebouwen in Grozny, wat aanleiding gaf voor het starten van de vergeldingsoorlog tegen Tsjetsjenië.

De oligarchen verdedigden hun aankoop met de stelling dat de bedrijven die zij verkregen niet veel waard waren op het moment van aankoop omdat hun werkwijze nog steeds op de Sovjetprincipes was gebaseerd zonder voorraadbeheer, hoge personeelskosten, geen financiële rapportage en weinig aandacht voor winst. De oligarchen draaiden de bedrijven vaak op hun kop en zorgden ervoor dat ze winst opleverden voor hun aandeelhouders. Hierdoor kwamen echter ook duizenden mensen op straat, werd de macht van de vakbonden beperkt en verdwenen of verslechterden veel voorzieningen die tot dan toe door de staat werden betaald en die waren gekoppeld aan de bedrijven. Het ligt voor de hand dat de Rus in de straat weinig sympathie heeft en hen vaak ziet als dieven en als de veroorzakers van de grote economische ongelijkheid in het land.

Conclusie

Het lijkt onvermijdelijk dat het antisemitisme in Rusland de komende tijd weer sterk zal toenemen. De regering zal trachten de te verwachten malaise, die het gevolg is van de economische achteruitgang, de niet meer te stuiten waardevermindering van de Rubel met als gevolg de verlaging van de levensstandaard, allereerst af te wentelen op externe factoren. Een bekend verschijnsel van de Russische leiders die Rusland en zichzelf graag portretteren als verdedigers van een fort, omgeven door agressieve vijanden die uit zijn op Russisch grondgebied en Russische bodemschatten. Het land en de bevolking zullen zich tegen die aanvallen verdedigen. De meest voor de hand liggende instrumenten om die verdediging te bewerkstelligen is om gebruik te maken van de middelen die de Russische leiders al eeuwen hebben gehanteerd: Nationalisme, dat naarmate de situatie zal verslechteren, telkens meer en meer agressief zal worden. Doch de Rus in de straat zal

opnieuw naar schuldigen zoeken en die ongetwijfeld opnieuw vinden onder de joodse medeburgers. De regering zal zich weliswaar officieel afkeren van een dergelijke ontwikkeling en wegkijken, maar dat de joden opnieuw in de rol van schuldigen zullen worden gedwongen, staat voor mij buiten kijf. Dat daarbij de zichzelf verrijkt hebbende oligarchen geen enkel nadeel van zullen ondervinden, ligt voor de hand. De rekening zal worden betaald door de onschuldige joodse meerderheid die part noch deel heeft gehad aan de tegenslagen van hun president. Putin' s grote belofte bij zijn aantreden was, dat hij er voor zou zorgen dat de levensstandaard van de "gewone Rus" verbeterd zou worden. Die belofte zal hij niet kunnen waarmaken. De Rus in de straat zal naar een zondebok zoeken. En die ongetwijfeld vinden.

In de nacht van 9 op 10 november 1938, werd als wraak op de moord van de Duitse diplomaat Ernst Vom Raht, door de Jood Herschel Grynspan een orgie van geweld aangericht onder de Duitse joden.

L'Histoire se répète???